

Bura Era

Zaten Hiç Yuktular

Öykü

İÇİNDEKİLER

Süleyman.....	9
Davud	13
Yakub.....	19
Yeruşalim	23
Goliath	29
Külbe-i Ahzân	35
Batşeba.....	39
Heksegram.....	45
Savm	51
Talmud	55

Süleyman

Oda loş. Sırt sırta yatıyoruz. Yarım saat olmuştur. Doğrulup yanı başındaki sehpaye uzanıyorum, üstü toz içinde, sürahideki suyun kokusu taze. Biraz su içiyorum. Etrafa bakıyorum. Duvarlar boyasız. Yatağın karşısında üç kapılı gardırop duruyor, aynasında kendimi seçmeye çalışıyorum. O hareketsiz. Pencere aralığından gelen rüzgâr şiddetlendikçe perde içeri doğru kabarıp sönüyor.

Çarşafın rengi güneşten griye dönmüş. Ona bakıyorum. Kendini bu griye sarıp dizlerini karnına çekmiş, elleri kulaklarında. Omzuna başımı koyuyorum.

Kulağını kapatan elini öpüp, “Geçecek,” diyorum. Ses etmiyor. Beni duymuyor olmalı. Elimi saçında gezdiriyorum. Gözleri kapalı. Sarılıyorum. Nefesi derinleşiyor.

Dışarıdan tarçın kokusu geliyor, yukarı katlardan müzik sesi. Müzeyyen bu, nerede duysam tanırım, mesele Haydar’la ilgili. O dinlemiyor. Elleri hâlâ kulaqlarında. Bana bakmıyor. Sarılmıyor. Göz pınarından öpüyorum, ağlamış. “Alışırısın, alışacaksın,” diyorum, konuşmuyor.

Gözlerini açsın istiyorum. Bana baksın. Beni görsün. Beni sarsın istiyorum. Açmıyor gözlerini. Vakit ilerledikçe odaya dolan serinlik artıyor. Kalkıp pencereyi kapamalı. Halim yok.

Şarkı bitiyor. Konuşmayacak, belli. Kollarımı çözüp geri çekiliyorum, o da gevşiyor. Sırtüstü uzanıp tavana bakıyorum. Gözüm avizeye takılıyor, ampülü kırık.

Doğrulup kalkıyorum, yerden kıyafetlerimi seçip giymeye başlıyorum. Uzandığı yerden kafasını kaldırmıyor. Uyanmasını yahut uyumasını beklesem mi? Günün son ışıkları belli belirsiz içeri sızıyor. Sigara paketini çantaya atıp anahtarları sehpaye bırakıyorum. Gitme demiyor arkamdan.

Hızlı hızlı köşedeki büfeye gidip rastgele bir gazete seçiyorum. Caddedeki pastane sakin. Fırından kek yeni çıkmış. Bir dilim istiyorum, yanına çay, fincan olmasın.

- *Altı lira kırk beş kuruş.*

Tepsimi alıp en köşedeki masaya geçiyorum. Biraz önce başlayan yağmurdan kaçmak için içeri girenler var: her şeyi işine geldiği gibi yaşayanlar. Siyah ceketıyla kapıda beliriyor. Demek tahmin etmiş nereye gideceğimi. İçeri giriyor, çayını alıp masama oturmak için izin istiyor. Başımınla onaylıyorum. Şemsiyesini duvara dayayıp karşıma geçiyor: Yaz kış sürekli neden taşıyor ki bu şemsiyeyi? İçimden tek kelime etmeden öylece durmak geliyor. Alnına dökülen saçlarını el yordamıyla geriye itiyor, köşeli yüzü kızarmış.

Çayına şeker atıyor, karıştırıyor da karıştırıyor, nihayet yüzüme bakabiliyor. "Kalmadın," diyor. "Faydası yoktu," diyorum. Ellerimi tutup kendine çekiyor. Yan masada oturan kadın ellerimize bakıyor, halimizi garipsemiş olmalı. Hak veriyorum ona. Garibiz. Ellerimi çekip masanın altına saklıyorum. Konuşmayalım diye çantamdan okuma gözlüğümü çıkarıyorum. Gazetede ki haber başlıkları canımı sıkıyor. Daha fazla okumak istemiyorum. Gitmiyor. Susmuyor. "Alışabilirdim, alışacaktım." Duymamış gibi yapıyorum.